

A felperes a keresetében 600.000,- Ft sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A keresetét azzal indokolta, hogy az alperes a szakértőkre vonatkozó jogszabályokban foglalt 60 napos határidőt elmulasztotta és a szakvélemény ezen jelentős késedelmével jogsérelmet okozott a felperesnek. Sérült a méltósághoz fűződő joga, valamint a tisztességes eljáráshoz fűződő joga. Az igazságügyi orvosszakértők késedelmes teljesítése megakadályozta a felperest abban, hogy a nyomozati cselekmények lezárása előtt információhoz jusson, valamint a sértettet megillető indítványozási és észrevételezési jogával éljen.

Az alperes az érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, hivatkozva arra, hogy személyiségi jogsértés nem valósult meg, a felperes és az alperes között nem volt jogviszony, ami alapján az alperes marasztalható lenne a jelen perben. ?

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét nem találta megalapozottnak.

Az ítélete indokolásában hivatkozott a 2013. évi V. törvény 2:52.§-ának (1) és (2) bekezdésében foglaltakra.

Az ítélete indokolásában kifejtette, hogy az alperesi vitatásra figyelemmel a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperes megsértette a személyiségi jogát. E körben a személyiségi jogsérelem bekövetkeztét, az alperes jogsértő magatartását és az ezek közötti okozati összefüggést kellett a felperesnek bizonyítania.

Az elsőfokú bíróság meggyőződése szerint a felperes által előadottak, valamint az általa csatolt iratok alapján személyiségi jogsértés nem volt megállapítható. Nem sérült a felperes méltósághoz fűződő joga, hiszen a büntetőeljárásban kirendelt szakértői intézet késedelme sem a felperes önértékelését, sem személyisége teljességét, sem társadalmi megítélését nem befolyásolja. Nem tudta megállapítani az elsőfokú bíróság a felperes tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét sem, a felek között ugyanis jogviszony nem állt fenn. A felperes kezdeményezésére indult büntetőeljárást a rendőrhatalóság folytatta le. A büntetőeljárásban a nyomozó hatóság mint kirendelő szerv szabta meg a határidőket, amelynek betartatása is a kirendelő szerv kötelezettsége volt a szakértői intézettel szemben. Ennek elmulasztása nem róható az alperes terhére. Nem lehet tehát megállapítani, hogy a szakértői intézet határidő mulasztása okozati összefüggésben lenne adott esetben a felperest ért bármilyen sérelemmel. Amennyiben az alperes mulasztott, úgy az a büntetőeljárásban lett volna szankcionálható, a kirendelő nyomozó hatóság által. !

Minderre figyelemmel az elsőfokú bíróság elutasította a felperes keresetét és a perköltség viselésére kötelezte a Pp.78.§-ának (1) bekezdése alapján.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes élt fellebbezéssel; az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte mindenekelőtt, arra hivatkozva, hogy az elsőfokú bíróságnak nem volt hatásköre az ügyben eljárni. Rámutatott, hogy mivel a foglalkozása szerint nem ügyvéd, ezért számára egyértelmű volt, hogy a sérelemdíj akkor kerülhet megítélésre, ha maga a jogsértés már bekövetkezett. Ismeretei szerint a sérelemdíjjal kapcsolatos eljárásokban a ██████████ Törvényszék bírósági hatáskörrel, ezért bízott abban a felperes, hogy a ██████████ Bíróság hivatalból „átteszi az ügyet” a ██████████ Törvényszék hatáskörébe az eljárás lefolytatására. Bár elismerte a fellebbezésében a felperes, hogy a keresetlevél petitum részében csupán sérelemdíj megfizetését kérte, mivel úgy ítélte meg, hogy a sérelemdíj a jogsérelem bekövetkeztének elismerésével.